

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Věry Skalické a soudců JUDr. Hany Příhodové a Mgr. Bc. Aleše Klempey v právní věci

žalobce: **R.V.**, narozený dne XXXXX
bytem XXXXX, XXXXX
zastoupený advokátem Mgr. Zbyňkem Stavinohou
sídlem Joštova 138/4, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Psychiatrická nemocnice Brno**, IČO: 00160105
sídlem Húskova 2, 618 32 Brno-Černovice
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Lukášem Prudilem, Ph.D.
sídlem Bašty 416/8, 602 00 Brno

za účasti
vedlejšího účastníka
na straně žalovaného: **Generali Česká Pojišťovna a.s.**, IČO: 45272956
sídlem Spálená 75/16, 110 00 Praha 1 – Nové Město,
(jako právní nástupce původního vedlejšího účastníka Generali Pojišťovna
a.s., IČO: 61859869, sídlem Bělehradská 299/132, 120 00 Praha 2),

o zaplacení 10 274 400 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalobce i žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 9. března 2018,
čj. 47 C 136/2016-277

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se
- a) v napadeném výroku I. v rozsahu nároku žalobce na zaplacení částky ve výši 10 017 540 Kč **zrušuje a řízení se v tomto rozsahu zastavuje,**
 - b) v napadeném výroku I. v rozsahu nároku žalobce na zaplacení částky ve výši 256 860 Kč **potvrzuje,**
 - c) v napadeném výroku III. a v závislých výrociích IV. a V. **potvrzuje.**
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení částku ve výši 8 228 Kč, a to do 3 dnů od jeho právní moci k rukám právního zástupce žalovaného JUDr. Ing. Lukáše Prudila, Ph.D., advokáta.
- III. Žalobce je povinen zaplatit vedlejšímu účastníkovi na straně žalovaného na náhradě nákladů odvolacího řízení částku ve výši 600 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, již se žalobce domáhal po žalovaném zaplacení částky 10 274 400 Kč (výrok I.), ustanovenému zástupci žalobce přiznal odměnu za zastoupení žalobce v částce 60 548,40 Kč (výrok II.), žalobci uložil povinnost zaplatit žalovanému k rukám jeho zástupce na náhradě nákladů řízení částku 66 187 Kč v pravidelných měsíčních splátkách po 3 000 Kč (výrok III.), žalobci uložil povinnost nahradit vedlejšímu účastníkovi na straně žalovaného náklady řízení ve výši 2 400 Kč (výrok IV.) a rozhodl o nákladech státu tak, že tyto České republice nepřiznal (výrok V.). Po provedeném rozsáhlém dokazování dospěl soud prvního stupně k závěru, že žalobce v řízení neprokázal své tvrzení, že v době, kdy byl příkurtován na odlukové místnosti záchytné stanice žalovaného dne 4.8.2015 v čase mezi 14:00 hodinou a 16:20 hodinou po předchozím převozu z místa bydliště příslušníky Policie ČR po pokusu o sebevraždu, byl fyzicky napaden ze strany zaměstnanců žalovaného a že v důsledku tohoto napadení utrpěl otřes mozku a závažná poranění v oblasti hlavy doprovázená silnými otoky a boulemi, jakož i poranění v oblasti krční páteře. Zejména v kontextu zdravotnické dokumentace pořízené při hospitalizaci žalobce ve zdravotnickém zařízení žalovaného a závěrů znaleckého posudku MUDr. Martina Šindlera vypracovaného v řízení soud prvního stupně neuvěřil účastnické výpovědi žalobce, v níž svá tvrzení o utrpění zranění na záchytné stanici žalovaného popsal. Z uvedených důvodů soud prvního stupně neshledal podmínky pro dovození odpovědnosti žalovaného za ublížení na zdraví žalobce, když na straně žalovaného nebylo prokázáno, že by se vůči žalobci dopustil protiprávního jednání, a proto žalobu na náhradu nemajetkové újmy v žalované částce 10 274 400 Kč, která by měla podle žalobce vyvažovat coby 400 násobek průměrné měsíční mzdy v roce 2015 žalobcem shora popsané utrpěné bolesti a další nemajetkové újmy s tím spojené, v celém rozsahu zamítl.
2. Proti rozsudku soudu prvního stupně podal žalobce odvolání, výslovně směřující proti výroku I. rozsudku. Podle žalobce soud prvního stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností a na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním. Názor soudu prvního stupně, že ke zraněním obličeje žalobce zachyceným na fotodokumentaci na straně 14 znaleckého posudku mohlo dojít při zadržení žalobce orgány Policie ČR a jeho převozu na záchytnou stanici, případně, že si tato zranění mohl žalobce v tomto období způsobit sám tím, že se bránil

zadržení ze strany příslušníků Policie ČR, považuje za hypotézy, které nelze dovodit z provedených důkazů, a které jsou v rozporu s charakterem a rozsahem těchto zranění. Podle názoru soudního znalce se tato zranění stávají viditelnými nejpozději v řádu desítek minut od působení násilí na obličej. Je tedy vyloučeno, aby žalobce neměl viditelné podlitiny dne 4.8.2015 již v době od 11:30 hodin do 13:45 hodin, tj. v době před kurtací na záchytné stanici žalovaného. Záznamy Policie ČR, výpovědi svědků, zdravotní dokumentace žalobce a účastnické výpovědi žalobce, jež byly pořízeny v uvedeném období, nebo se týkají tohoto období, prokazují, že obličej žalobce nebyl v uvedeném období vystaven násilí, které by způsobilo zranění zachycená na fotodokumentaci obličeje žalobce nacházející se na straně 14 znaleckého posudku, a dále prokazují, že žalobce v této době zranění na obličej neměl. Závěr soudního znalce MUDr. Šindlera, že doba, která uplyne mezi působením násilí a viditelným projevem, není konstantní, trvá od desítek minut, přes hodiny až jeden či dva dny, se vztahuje obecně k podlitinám a plně koresponduje s popisem podlitin na těle žalobce, které byly zjištěny a popsány po jeho hospitalizaci na lůžkovém oddělení žalovaného. Žalobce dále odkazuje na závěry odborné literatury (Hirt, M. a Beran M.: Tupá poranění v soudním lékařství, Praha, Grada 2011) vztahující se k otázce posuzování tupých zranění v soudním lékařství, které porovnává se závěry znalce MUDr. Šindlera, přičemž dospívá k závěru, že některé odpovědi tohoto znalce, zejména v otázce intenzity působení násilí a doby vzniku následků tohoto působení, jsou vyloženy v rozporu s touto odbornou literaturou, zpracovanou nejrespektovanějšími odborníky v oblasti soudního lékařství v České republice. Žalobce je přesvědčen, že uvedené důkazy týkající se časového období od 11:30 hodin do 13:45 hodin dne 4.8.2015 ve spojení ještě s lékařskou zprávou MUDr. L.F. ze dne 4.8. 2015 z 22:24 hodin, která uvádí, že žalobce má četné hematomy po celém těle, v oblasti obličeje pak hematom levého víčka, hematom v oblasti krku a dále hematomy v oblasti pravé a levé končetiny, prokazují, že obličej žalobce musel být vystaven násilí dne 4.8.2015 v době hospitalizace od 13:45 hodin do 22:23 hodin. I v případě, že by se nepodařilo prokázat tvrzení žalobce, že násilí se na něm dopustili zaměstnanci žalovaného, tato skutečnost není právně významná pro posouzení vzniku povinnosti žalovaného nahradit žalobci způsobenou nemajetkovou újmu, kdy žalovaný se měl v uvedené době s ohledem na zdravotní stav žalobce chovat tak, aby tento nebyl žádnému násilí vystaven nezávisle na tom, jaký byl původ násilí. Žalobce dodává, že soud prvního stupně se taktéž s ohledem na svá nesprávná skutková zjištění ohledně neprokázání jeho fyzického napadení zaměstnanci žalovaného nezabýval právně významnou souvislostí mezi tímto napadením a dalším pokusem žalobce o sebevraždu dne 2.3.2016, ani výši nemajetkové újmy vzniklé žalobci. Závěrem vzal žalobce žalobu částečně zpět co do částky 10 017 540 Kč a požádal soud, aby řízení v uvedeném rozsahu zastavil s odůvodněním, že částka odpovídající újmě žalobce, která je předmětem řízení, závisí na znaleckém posouzení a úvaze soudu. Ve zbývajících částech navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

3. Proti rozsudku soudu prvního stupně si podal odvolání též žalovaný, konkrétně proti výroku III. Pokud jde o rozhodnutí ve věci samé, žalovaný se plně ztotožnil s názorem soudu prvního stupně, že žalobu bylo zcela na místě zamítnout. Ve vztahu k napadenému výroku uvedl, že soud prvního stupně při výpočtu odměny zástupce žalovaného nesprávně vyšel z § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu. Soud prvního stupně měl při tomto výpočtu aplikovat § 7 a § 8 advokátního tarifu, podle něhož se výše nákladů za zastoupení advokátem odvíjí od výše žalované částky. Žalovaný nesouhlasí s výkladem soudu prvního stupně, že není racionálně obhajitelné vykládat advokátního tarifu tak, že je stanovena rozdílná tarifní hodnota u těch věcí osobnostních práv, kde je žalovaná náhrada nemajetkové újmy při ublížení na zdraví na straně jedné, a na straně druhé u věcí osobnostních práv, v nichž je požadována náhrada jiné nemajetkové újmy než za ublížení na zdraví. Pokud by se jednalo o dva totožné instituty, nebyl by každý upraven ve zvláštním ustanovení občanského zákoníku. Ani s názorem soudu prvního stupně, podle něhož by v případě vyloučení aplikace § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu

použil § 9 odst. 1 advokátního tarifu s odůvodněním, že výše žalované částky byla stanovena libovolným odhadem, neodvíjejícím se od reálného základu a která byla dle soudu zjevně extrémně vysoká a předem zcela nevěrohodná, žalovaný nesouhlasí, když namítá, že mu nemůže jít k tíži skutečnost, že žalobce s ustanoveným zástupcem a po poučení soudem žaloval zcela nepřiměřeně vysokou částku. Uvedeným výkladem soud prvního stupně nepřiměřeně zvýhodňuje jednu procesní stranu na úkor druhé jen proto, že dle soudu prvního stupně by žaloba nemohla být úspěšná v celém rozsahu. Žalovaný tak požaduje úhradu nákladů řízení ve výši 943 582,20 Kč, již uplatnil v písemném vyčíslení z 28.2.2018, vycházejícím z § 7 a § 8 advokátního tarifu. Pokud jde o způsob placení náhrady nákladů řízení formou splátek, požaduje, aby tyto činily alespoň 5 000 Kč měsíčně.

4. Ve vyjádření k odvolání žalobce žalovaný uvedl, že žalobce v zásadě opakuje argumentaci již uplatněnou před soudem prvního stupně, s níž se soud prvního stupně v odůvodnění svého rozsudku vyčerpávajícím způsobem vypořádal. Pokud jde o námítky žalobce k posudku znalce MUDr. Šindlera, tento byl dle žalovaného velmi podrobně vyslechnut a prostor k výsledku měl i žalobce. Znalec všechny otázky fundovaně zodpověděl a vysvětlil, co jej k odborným závěrům vedlo. Soud prvního stupně správně zjistil skutkový stav a věc i správně právně posoudil. Žalovaný v rámci jednání před odvolacím soudem projevil souhlas s částečným zpětvzetím žaloby.
5. Původní vedlejší účastník na straně žalovaného (Generali Pojišťovna a.s.) v rámci vyjádření k odvolání a částečnému zpětvzetí žaloby uvedl, že se s rozhodnutím soudu prvního stupně zcela ztotožňuje, když má za to, že nebyla prokázána příčinná souvislost mezi jakýmkoliv zraněním žalobce a jeho hospitalizací u žalovaného. Pokud jde o částečné zpětvzetí, s tímto projevil souhlas, přestože ve zbytku žalované částky není stále zřejmé, na základě čeho je tato částka požadována, když žalobce neprokázal vyšší újmy na zdraví v tomto rozsahu. Původní vedlejší účastník na straně žalovaného následně podáním ze dne 17.12.2019 oznámil soudu vystoupení z řízení v procesním postavení vedlejšího účastníka. Podáním ze dne 13.1.2020 společnost Generali Česká pojišťovna a.s., IČO: 45272956, sídlem Spálená 75/16, 110 00 Praha 4 – Nusle, oznámila vstup do řízení jako vedlejší účastník na straně žalovaného z titulu hmotněprávního procesního nástupnictví z důvodu převodu pojistného kmene původního vedlejšího účastníka. Tento současný vedlejší účastník se v rámci ústního jednání zcela ztotožnil s vyjádřením původního vedlejšího účastníka.
6. Odvolací soud poté, co zjistil, že odvolání žalobce a žalovaného byla podána včas (§ 204 odst. 1 o. s. ř.) k tomu oprávněnými osobami (§ 201 o. s. ř.), jsou přípustná (§ 202 a contr. o. s. ř.) a že u odvolání žalobce jsou uplatněny zákonné odvolací důvody [§ 205 odst. 2 písm. d), e) o. s. ř.], přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně v napadených výrocích I. a III. z hlediska uplatněných odvolacích důvodů a v závislých výrocích IV. a V., jakož i řízení jemu předcházející, a dospěl k závěru, že odvolání žalobce i žalovaného jsou nedůvodná. Pokud jde o výrok II. rozsudku soudu prvního stupně o náhradě nákladů ustanoveného zástupce žalobce, jenž nebyl odvoláními napaden, tento již samostatně nabyl právní moci.
7. Z pohledu odvolání žalobce dospěl odvolací soud k závěru, že soud prvního stupně posoudil danou věc ve všech souvislostech a s ohledem na provedené rozsáhlé dokazování vyvodil i odpovídající závěry o skutkovém stavu, jež správně právně posoudil.
8. V předmětné věci běží o nárok žalobce na náhradu nemajetkové újmy z titulu újmy při ublížení na zdraví žalobce, částečně (ač žalobce konkrétně nevymezil v jakém rozsahu) též z titulu ztížení společenského uplatnění a případně i jiné nemajetkové újmy ve smyslu § 2958 o. z. způsobené údajně žalobci v průběhu připoutání tzv. kurtací na nemocničním lůžku v odlukové místnosti

záchytné stanice žalovaného dne 4.8.2015 v čase mezi 14:00 hodinou a 16:20 hodinou, na niž byl žalobce umístěn po přeřazení z centrálního příjmu nemocnice žalovaného, kam byl dopraven prostřednictvím zásahového oddílu Policie ČR téhož dne ve 13:45 hodin poté, kdy se ve svém bydlišti v důsledku akutní psychotické fáze a požití většího množství alkoholu (whisky Tullamore) pokoušel o sebevraždu, v čemž mu bylo na místo přivolanými příslušníky policie zabráněno. V inkriminované době hospitalizace na záchytné stanici žalovaného měl být žalobce, dle svého tvrzení, cílem fyzických útoků značné intenzity, konkrétně úderů z obou stran hlavy včetně spánkové části hlavy, dále úderů i zezadu, a to vše v rychlém sledu, při čemž mělo dojít k poranění levého oka, kde se objevila rozlitá krev na bělmu a zbarvení horního a dolního víčka do černa, a levého ucha, což způsobilo poškození bubínku. Kromě toho měl být žalobce současně presován a velkou silou držen za krk, škrcen, čímž mu byly zhmožděny krční obratle a způsobeno zranění ohryzku. Žalobce měl též utrpět otřes mozku a prožil „neskutečnou hrůzu“ o svůj život, nabyl přesvědčení, že útočník dostal pokyn jej zabít. Následkem tohoto jednání se u žalobce objevila vážná zranění hlavy se silnými otoky a boulemi a dva týdny žalobci údajně vytékala z nosu mozkomíšní tekutina. Žalobce měl několik dní bolesti při polykání, pití a byl omezen v mluvení, měl silné bolesti hlavy. U žalobce měla nastat panická hrůza z předmětného zdravotnického zařízení, kdy se bránil jakékoliv další hospitalizaci v nemocnici žalovaného. Žalobci mělo být popsáním jednáním úmyslně ublíženo na zdraví. Žalobce je přesvědčen, že by mu měl žalovaný odčinit peněžitou náhradou újmu vyvažující vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy v celkové částce 10 274 400 Kč, odpovídající 400 násobku průměrné měsíční mzdy v roce 2015 v částce 25 686 Kč.

9. Odvolací soud se plně ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že v řízení nebylo prokázáno tvrzení žalobce, že v době, kdy byl příkurtován na odlukové místnosti záchytné stanice žalovaného, byl fyzicky napaden ze strany zaměstnanců žalovaného a že v důsledku tohoto napadení utrpěl otřes mozku a závažná poranění v oblasti hlavy doprovázená silnými otoky a boulemi s výtokem mozkomíšního moku z nosu, jakož i poranění v oblasti krční páteře. Jestliže soud prvního stupně nepovažoval v kontextu dalších čtených důkazů za věrohodnou zejména účastnickou výpověď žalobce, který své napadení uvedeným způsobem na záchytné stanici v době kurtace popsal, tomuto závěru nelze ničeho vytknout, když účastnická výpověď žalobce z hlediska ustálené důkazní teorie nedisponuje takovou důkazní silou jako jiné důkazy (zejména zdravotní dokumentace žalobce), jež s tímto důkazem nekorespondují. Taktéž výpovědi partnerky TJ., která podporuje skutkovou verzi žalobce o zmínce žalobce o násilí v době kurtace na záchytné stanici již dne 5.8.2020 a výpověď matky žalobce Y.V. o výtoku mozkomíšního moku z nosu žalobce, mají nižší důkazní sílu s ohledem na blízký vztah těchto osob k žalobci. Odvolací soud je shodně se soudem prvního stupně považuje za nevěrohodné, neboť jejich svědectví nekorespondují s lékařskou dokumentací o návštěvách žalobce ze strany jeho partnerky v nemocnici žalovaného, k níž došlo až dne 16.8.2015 a pokud se týče matky, tak znalec MUDr. Martin Šindler výron mozkomíšního moku dle objektivní zprávy o CT vyšetření žalobce vyloučil. Z lékařských zpráv vyvracejících skutkovou verzi žalobce je třeba konkrétně odkázat především na lékařskou zprávu ošetřující lékařky MUDr. H. z oddělení 22 žalovaného, kam byl žalobce ze záchytné stanice převeden, jíž žalobce při vyšetření dne 5.8.2015 v 7:42 hodin sdělil, že neví, jak došlo ke vzniku modřiny v oblasti levého oka a že ho „možná zmlátili policajti“. Dále na lékařský záznam z oddělení 22 z 9.8.2015 z 9:05 hodin, podle něhož se žalobce dle svého sdělení „asi na záchytce pral“ a na obsah usnesení Městského soudu v Brně ze dne 11.8.2015, v němž je zmiňováno, že žalobce uvedl, že neví, jak se mu stal úraz oka. Jestliže žalobce uvedl dle uvedených listinných důkazů s několikadenním odstupem po tvrzeném incidentu možnou příčinu zranění při kolizi se zásahovými policisty, za této situace je s podivem, že si žalobce na vznik zranění, k němuž podle něho mělo dojít při napadení jeho osoby výlučně ze strany zaměstnanců žalovaného na záchytce dne 4.8.2015, vzpomněl již v noci 4.8.2015, jak nyní tvrdí. Odvolací soud dodává, že za pozornost v této souvislosti stojí i

v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně citovaná zpráva lékařky MUDr. T. N. ze dne 8.8.2015 sepsaná v 8:52 hodin (odst. 48), podle níž žalobce této lékařce sdělil, že jde na CT hlavy, a to asi proto, že dostal „do držky“ od policajtů. Jediný listinný důkaz, který zachycuje tvrzení žalobce o neadekvátním zásahu na jeho osobě na záchytné stanici, kdy jej měl někdo tlouci, když ležel na břiše, je záznam až ze dne 14.8.2015 od zdravotní sestry D. Š. Odvolací soud se též ztotožnil s přílehlými a podrobnými závěry soudu prvního stupně, který hodnotil věrohodnost shora citovaných lékařských zpráv vyvracejících skutkovou verzi žalobce. Podle názoru odvolacího soudu je těžko uvěřitelné, že by tři různé osoby, které žalobce vyšetřovaly (lékařky MUDr. H. a MUDr. N.) či vyslyšely (pracovník soudu v rámci zhlédnutí při detenčním řízení) v době časově blízké tvrzenému napadení, upravovaly informace sdělované žalobcem a že by žalobce těmto osobám, např. z obav o svoji osobu, neuvedl svoji žalobní skutkovou verzi, že zranění mu způsobili zaměstnanci žalované na záchytné stanici, byla-li by pravdivá. Skutkový závěr o tom, že žalobce nebyl vystaven násilí při kurtaci na záchytné stanici ostatně v řízení nevyvrátila ani lékařská zpráva MUDr. H.S. o příjmu žalobce v nemocnici žalovaného a výpověď uvedené lékařky, jež ve zprávě uvedla bez bližší specifikace kladnou odpověď v kolonce známky zevního zranění a taktéž zpráva MUDr. T. z centrálního příjmu, jež obecně popsala poranění neakutního charakteru. Soud prvního stupně se s nejasnostmi ohledně povahy zjevných zranění žalobce, které měl v době příjmu na záchytnou stanici vyplývajících z uvedených důkazů přesvědčivě a logicky souvisle vypořádal.

10. Pokud jde o znalecký posudek MUDr. Šindlera, tento se zabýval charakterem a rozsahem tvrzených útoků. Znalec dospěl k závěru, že rozsah poranění žalobce neodpovídá jím popisované brutalitě, velké intenzitě a mnohočetnosti útoků. Ani následky těchto útoků v podobě otřesu mozku a údajně vytékající mozkomíšní tekutiny však nebyly, dle vyšetření mozku žalobce na CT, prokázány. Jelikož znalec připustil vznik podlitin i s časovým odstupem několika minut, hodin či dokonce dnů, lze s ohledem na uvedené shodně s názorem soudu prvního stupně uvažovat, že předmětná zranění žalobce mohla vzniknout již při zásahu Policie České republiky v bydlišti žalobce. Tento závěr za situace, kdy v řízení bylo nesporně zjištěno, že předmětná zranění si žalobce vlastním přičiněním nezpůsobil v průběhu kurtace, ostatně podporují i soudem prvního stupně učiněná zjištění z úředních záznamů Policie ČR o zajištění žalobce v místě jeho bydliště včetně výpovědí zasahujících policistů M.V. a P.K., podle nichž byl žalobce při zásahu po použití taseru zpacifikován tak, že nejprve skončil v poloze hlavou s rukama omezenými v pohybu za zády, a následně po zakleknutí jedním z policistů a poutáním rukou ze strany druhého policisty dle obvyklé praxe skončil žalobce přitíštěný policistou k zemi. Svědek K. v této souvislosti připustil, že při těchto zákrocích někdy dochází k úrazům hlavy či horní části těla s ohledem na míru agresivity osob. Po tomto zákroku byl žalobce dopraven do sanitky žalovaného a jejím prostřednictvím transportován do nemocnice žalovaného, přidržován za asistence dvou policistů na lehátko v sanitce v poloze na břiše.
11. Podle ustálené judikatury je hodnocení důkazů vnitřní myšlenkovou činností soudce, nemusí se pochopitelně shodovat se stejnou činností účastníků řízení nebo soudu rozhodujícího o opravném prostředku. Za chybu při vytváření skutkových závěrů může být proto považováno, jen pokud soud vezme v úvahu skutečnosti, které z dokazování či z přednesů účastníků nevyplývají, ani nevyšly při řízení jinak najevo. Dále pokud opomene hodnotit skutečnosti vyplývající z dokazování nebo jinak za řízení a pokud neprovede navrhované důkazy, přestože byly navrženy důvodně. Chybou by rovněž bylo, byl-li by v hodnocení důkazů logický rozpor, bylo-li by hodnocení v rozporu s obecnou zkušeností (zjevně nepřiměřené) nebo by nebyla dodržena pravidla upravená v § 133 až 135 (srovnej též rozsudek rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. ledna 2001, sp. zn. 21 Cdo 65/2000, přístupný též na stránkách www.nsoud.cz).

12. Odvolací soud v postupu soudu prvního stupně při hodnocení jím provedených důkazů uvedené zásadní nedostatky neshledal, když s výsledky rozsáhlého dokazování se přiléhavě a pečlivě vypořádal a své závěry i dostatečně přesvědčivě odůvodnil. Skutkové závěry soudu prvního stupně učiněné po podrobném zhodnocení shora uvedených důkazů v kontextu všech dalších důkazů v řízení provedených proto odvolací soud nepovažuje za zjevně nepřiměřené.
13. Odkazuje-li žalobce na publikaci z oboru soudního lékařství zabývající se vznikem a projevy tupých zranění, jejíž název v odvolání konkrétně cituje, odvolací soud má za to, že zde uvedené odborné závěry, které se týkají obecných příkladů z praxe, nemohou nic změnit na závěrech znalce MUDr. Šindlera učiněných ve vztahu k danému případu vyznačujícím se individuálními okolnostmi zjištěnými ze zdravotnické dokumentace žalobce, kterou měl tento znalec pro účely zpracování posudku k dispozici.
14. Za správný je třeba dále označit právní závěr soudu prvního stupně, podle něhož za situace, kdy nebylo prokázáno vyvinutí fyzického násilí vůči žalobci ze strany zaměstnanců žalovaného v době hospitalizace v nemocnici žalovaného, nelze z hlediska odpovědnosti žalovaného za škodu na zdraví žalobce dovodit, že by žalovaný žalobci ublížil na zdraví a dopustil se tak vůči němu protiprávního jednání. Jestliže chyběl uvedený základní zákonný předpoklad odpovědnosti za tvrzenou nemajetkovou újmu žalobce, postrádalo logicky smyslu a bylo by to zcela nehospodárné, se v řízení zabývat dalšími předpoklady odpovědnosti za tvrzenou škodu.
15. Argumentoval-li žalobce v odvolání, že žalovaný neměl dopustit, aby vůči žalobci v době jeho hospitalizace nebylo použito jakéhokoli jiného násilí bez ohledu na původ tohoto násilí, tj. nejen ze strany zaměstnanců, odvolací soud neshledal v postupu žalovaného, který za této situace přikročil k přikurtování žalobce s ohledem na jeho vážný psychický stav, kdy v důsledku vysoké hladiny alkoholu v krvi (1,99 promile) a akutní psychotické fáze vyvolané jeho dušením onemocněním paranoidní psychózou zjevně bezprostředně ohrožoval sebe (předcházející pokus o sebevraždu zastřelením kuší) i své okolí (agresivní chování ve vztahu k pracovníkům zásahové jednotky policie, jakož i vůči pracovníkům centrálního příjmu nemocnice žalovaného, z něhož musel být žalobce z uvedeného důvodu přerazen na záchytné oddělení), žádné pochybení. Senátu 44 Co odvolacího soudu specializovanému na oblast náhrad nemajetkové újmy na zdraví, jakož i na řízení ve věcech nedobrovolného převzetí pacientů do zdravotního ústavu, je z úřední činnosti známo, že uvedený postup je na záchytné stanici po nezbytně nutnou dobu, dokud nedojde ke stabilizaci zdravotního stavu pacienta, běžně používaný a jeho průběh je, jak ostatně uvedli i soudem prvního stupně vyslechnutí pracovníci záchytné stanice, nepřetržitě monitorován kamerou. Mělo-li toto opatření zabránit zbytečným zraněním pacienta, jakož i ošetřujícího personálu, v důsledku agresivního chování pacienta provázeného brachiálním násilím a psychomotorickým neklidem, které by mohlo vyústit i ve smrtelné následky, jednalo se bezesporu o přiměřené opatření. Odvolací soud považuje za nepravděpodobné, že by na oddělené místnosti záchytné stanice za shora popsané situace došlo vůči žalobci za jeho pobytu k jím popsanému násilí pracovníky žalovaného, či kýmkoli jiným.
16. Vymezil-li žalobce v rámci odvolání období, kdy měl být na odlukové místnosti záchytné stanice násilně napaden tak, že k tomuto napadení mohlo dojít dne 4.8.2015 od 13:45 hodin až do 22:23 hodin, je třeba uvést, že pro časový úsek od 16:21 hodin do 22:23 hodin se jedná o novou skutečnost, kterou žalobce v průběhu řízení před soudem prvního stupně (ač nepochybně mohl) neuplatnil, když předmětem přezkumu soudu prvního stupně bylo toliko období kurtace žalobce dne 4.8.2020 vymezené časem 13:45 hodin až 16:20 hodin. Tuto novou skutečnost tedy nebylo možné v odvolacím řízení uplatnit pro zjevný rozpor s § 205a o. s. ř.

17. Namítá-li konečně odvolatel, že soud prvního stupně se měl při posouzení nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy v řízení zabývat též právně významnou souvislostí mezi tvrzeným napadením ze strany zaměstnanců žalobce a dalším pokusem žalobce o sebevraždu, k němuž mělo dojít dne 2. března 2016, tuto námitku, lze s přihlédnutím k závěru o neprokázání napadení ze strany žalovaného označit za zcela irelevantní. Nelze proto soudu prvního stupně vytýkat, že se jí již blíže ve svém rozhodnutí nezabýval.
18. Pokud jde o odvolání žalovaného do výroku III., odvolací soud se ztotožnil s názorem soudu prvního stupně, že v daném případě je třeba při vyčíslení odměny zástupce žalovaného postupovat podle § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen: „vyhláška“), když i nárok žalobce vycházel z nemajetkové újmy způsobené při zásahu do jeho přirozeného osobnostního práva na ochranu života a zdraví, jakož i z tvrzeného nároku na náhradu další nemajetkové újmy ve smyslu § 2958 o. z. za duševní útrapy spojené s ublížením na zdraví. Tento závěr vychází, jak správně poznamenal soud prvního stupně, z aktuálního pojetí újmy způsobené ublížením na zdraví člověka, která je zákonodárcem nově (oproti dřívější právní úpravě obsažené v zákoně č. 40/1964 Sb., občanský zákoník) hmotněprávně vymezena v současném občanském zákoníku č. 89/2012 Sb. jako *nemajetková újma*, nikoliv jako škoda na zdraví. Taktéž odvolací soud proto v souzené věci považuje aplikaci ustanovení § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky týkající se tarifní hodnoty úkonu právní služby v případě nároků ve věcech osobnostních práv spojených s návrhem na náhradu nemajetkové újmy v daném případě s přihlédnutím ke všem okolnostem případu za spravedlivou. S přihlédnutím k výši náhrady nákladů řízení a osobním poměrům žalobce, pro něž byl osvobozen od soudních poplatků, odvolací soud považuje za spravedlivé řešení úhrady této náhrady formou pravidelných splátek včetně jejich měsíční výše.
19. S ohledem na závěry učiněné shora tedy odvolací soud považuje rozhodnutí soudu prvního stupně za zcela správné a v ostatním tudíž pro stručnost odkazuje na jeho podrobné odůvodnění. S ohledem na částečné zpětvzetí žaloby v rozsahu částky 10 017 540 Kč učiněné spolu s odvoláním žalobce, s nímž žalovaný a vedlejší účastník na straně žalovaného projeví souhlas, proto odvolací soud po zrušení rozsudku soudu prvního stupně a zastavení řízení v uvedeném rozsahu ve smyslu § 222a odst. 1 o. s. ř. ve zbývajícím rozsahu, tj. v částce 256 860 Kč, přikročil k potvrzení rozsudku soudu prvního stupně ve smyslu § 219 o. s. ř., a to ve výroku I. a dále v závislých výrocích o nákladech řízení před soudem prvního stupně pod body III., IV. a V. (výrok I.).
20. Výroky II. a III. odvolací soud dále rozhodl ve smyslu ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. a § 142 odst. 1 o.s.ř. o náhradě nákladů odvolacího řízení, když vyšel ze skutečnosti, že žalobce nebyl v odvolacím řízení úspěšný a úspěšnému žalovanému a vedlejšímu účastníku na straně žalovaného vznikly náklady, které je žalobce povinen zaplatit. Odvolací soud neshledal shodně se soudem prvního stupně důvody pro nepřiznání náhrady nákladů řízení straně žalované s ohledem na osobní poměry žalobce, který byl z tohoto důvodu osvobozen od placení soudních poplatků soudem prvního stupně. S odůvodněním postupu zvoleného soudem prvního stupně při rozhodování o nákladech prvostupňového řízení se odvolací soud plně ztotožňuje a považuje jej za obdobně použitelný i pro účely náhrady nákladů odvolacího řízení. Na povinnost neúspěšného účastníka, který byl v řízení osvobozen od placení soudních poplatků a jemuž byl ustanoven bezplatným zástupcem advokát, k náhradě nákladů řízení úspěšné protistrany se osvobození od soudních poplatků nevztahuje.
21. V případě žalovaného (výrok II.) je to pak konkrétně náhrada nákladů za zastoupení advokátem, a to odměna za vyjádření k odvolání žalobce a účast advokáta u odvolacího jednání, tedy za dva

úkony právní služby dle vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění (dále jen: „vyhláška“), přičemž sazba mimosmluvní odměny dle § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky činí částku 3 100 Kč za jeden úkon právní služby (z tarifní hodnoty 50 000 Kč). Vzhledem k tomu, že šlo o dva úkony právní služby (vyjádření k odvolání žalobce a účast u jednání u odvolacího soudu), jde celkem o částku 6 200 Kč, k níž přísluší 2 x 300 Kč paušální náhrada hotových výdajů ve smyslu § 13 odst. 3 vyhlášky, tj. 600 Kč, tedy celkem se jedná o částku 6 800 Kč. To vše zvýšeno o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, tj. o 1 428 Kč. Celkem je tedy žalobce povinen zaplatit na náhradě nákladů řízení žalovanému částku ve výši 8 228 Kč. Pro úplnost odvolací soud doplňuje, že pro účely vyčíslení nákladů odvolacího řízení na straně žalovaného stejně jako soud prvního stupně vyšel při určení odměny z téže tarifní hodnoty jako soud prvního stupně, a to z těchto důvodů (srov. odst. 14 odůvodnění výše). Pokud jde o lhůtu splatnosti náhrady nákladů odvolacího řízení, tuto odvolací soud s ohledem na výrazně nižší výši této náhrady nákladů oproti náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně stanovil bez ohledu na poměry žalobce, který byl osvobozen od soudních poplatků, v běžné zákonné třídní lhůtě od právní moci rozsudku.

22. Ohledně náhrady nákladů odvolacího řízení vedlejšího účastníka na straně žalovaného výrokem III. odvolací soud rozhodl tak, že přiznal tomuto účastníku náhradu spočívající v paušální náhradě nákladů podle vyhlášky č. 254/2015 Sb. za dva úkony á 300 Kč za úkon (vyjádření k odvolání žalobce, účast u ústního jednání před odvolacím soudem), tj. celkem v částce 600 Kč. Taktéž v tomto případě stanovil odvolací soud s ohledem na výši náhrady splatnost přiznané náhrady v běžné třídní lhůtě od právní moci rozsudku.
23. O odměně ustanoveného zástupce žalobce za zastupování žalobce v odvolacím řízení rozhodne po právní moci tohoto rozsudku soud prvního stupně.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat dovolání. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu České republiky ve lhůtě do dvou měsíců od doručení rozhodnutí u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Brno 22. července 2020

JUDr. Věra Skalická v. r.
předsedkyně senátu